

תיאטרון
באר-שבע

סוביניר

קומדיה משגעת

מאת: סטיבן טמפלי

תרגום: חרי פרס

בימוי: יוראז

**שחקני תיאטרון באר שבע
לשנת 2012 (לפי סדר הא"ב):**

- אבישר עידן
- אדרת קובי
- אופיר אלון
- איסרליש דני
- איתן יעל
- אלון גיא
- אלוני מיכאל
- אלפי-אהרון גורי
- בוימולד-איזנברג אפרת
- ביטרמן רון
- בן אבו מורן
- בסון ליאור
- ברובינסקי ירון
- ברנד מיכל
- גולן שירי
- גרובלס יעל
- דוליצקי אמיר
- הרוש אלירן
- וינברג מיכל
- זגורי אורי
- חגי תום
- טובי יונית
- יהודאי אוהד
- ילינק מיטל
- יפת יונב
- כהן אורן
- כהן מוריס
- כרמי יובל
- לואל גיא
- ליון תמר
- מנשהרוב איציק
- מסינגר רמה
- סידליק אדר
- עדני אדוה
- פוקס סיגלית
- פורטל יקיר
- פסטרנק אביטל
- פרידמן ולדימיר
- פז בוגנים יונתן
- צברי יוסי
- צרויה נילי
- צ'רצ'י יונתן
- קחלובסקי רודיה
- קוצ'ר נדיה
- קריאף אמיר
- קשת רותם
- רייך ירמי
- שויף מרינה
- שולמן מולי
- שטראוס זוהר
- שירום מירב
- שלאכטמן טל
- שלמון ניר
- תדהר אביהוד
- בוגרי בית ספר למשחק גודמן

Souvenir

מאת:

סטיבן טמפרלי

תרגום:

דורי פרנס

בימוי:

ניר ארז

תפאורה ותלבושות:

נטע הקר

ניהול ועריכה מוסיקלית:

רן בגנו

פסנתר וקורפטיציה:

אלעד אדר

הדרכה קולית:

דוקי עצמון

תאורה:

קרן גרנק

כוריאוגרפיה:

עוז מורג

משתתפים:

רמה מסינגר

- פלורנס פוסטר ג'נקינס

מולי שולמן

- קוסמה מקמון

המשכן לאמנויות הבמה באר-שבע,
שד' יצחק רגר 41 באר-שבע,
טל: 08-6266444

בחסות:

משרד התרבות והספורט

עיריית באר-שבע

הרשות לפיתוח הנגב

חוסר המודעות לפער בין מה ששומעים המבצעים כשהם שרים לבין מה שאנחנו הצופים שמענו, יכול להיות קשה מנשוא. המתמודד מסיים לשיר, מבחינתו הוא נגע בשמיים. אנו מחכים בציפייה לשמוע את דבר השופטים, שבמהלך הביצוע מצאו את עצמם עוברים ממבוכה קלה לאי נעימות מטרידה, מצחוק משתנק לבכי חנוק. מתוחים, אנחנו דרוכים לשמוע מי יעמיד אל מול המתמודד מראה ישרה ובלתי מתפשרת, ומי ימצא את הדרך הרכה והמגוננת, רק לא לפגוע. רק לא לגנוז את החלום. בסלון ביתנו אנו נושמים לרווחה שלא אנחנו אלה שצריכים להגיד לאדם את האמת בפנים.

לא אחת נשמע מפי השופטים, נוכח ביצועים מסוג זה, את המשפט: זה כל כך גרוע שזה **גאוני**.

לפנינו תופעה. כישרון אין פה כנראה אבל יש אמביציה מטורפת, יש חלום להגשים ויש להוכיח לעולם כולו שאני **מיוחד** וחד-פעמי. יש כאלה שיקראו לזה **מגלומניה**. מתוך פצע **ילדות** ("את לא שרה יפה") נולד תסביך המוליד שיגעון גדלות.

ופתאום הכל נראה לי **טרני**. אני מספר את סיפוריה של גיבורה, שהאמת נמצאת ממש מולה והיא מסרבת בכל תוקף לראות אותה, לשמוע אותה. יש לה הרבה מידי מה להפסיד אם היא תכיר באמת- היא תצטרך לגנוז את החלום- **לשיר**. ולזה היא לא תיתן לקרות. היא צועדת אל סופה המר, ונופלת לתהום המודעות האכזרית והמפכחת. גררררר.....מצמרר.

אני כמובן מתקשה להכריע בשאלה האם זו קומדיה טרגית או טרגדיה קומית.

מה שאני כן יודע זה שבמקצוע הזה שבו אני עוסק נשמעת הרבה העצה מפי שחקנים או בימאים ותיקים לשחקנים צעירים: "תשחקי, רק אם אין לך ברירה, רק אם את/ה חייבת". ולפלורנס פוסטר ג'נקינס כנראה לא הייתה ברירה. לצערה, ולהנאת כול מעריציה, היא הייתה זמרת גרועה. מאד. אבל היא כנראה הייתה חייבת לשיר.

ניר ארז

במאי ההצגה

ג.ב.

ובינינו, מי באמת רוצה לשמוע את האמת הערומה?

על המחזה

המחזה מבוסס על סיפור חייה האמיתי של פלורנס פוסטר ג'נקינס (1868-1944), אשת חברה וזמרת הסופרן הגרועה ביותר בעולם, שלמרות ואולי בגלל קולה המחריד, חוש הקצב הגרוע והזיופים הנוראיים שלה, הפכה לאגדה בחייה, וזכתה לקהל מעריצים גדול בניו יורק של שנות השלושים והארבעים של המאה שעברה. המחזה מסופר דרך עיניו של מי שהיה המלווה הנאמן שלה במשך 12 שנה, קוסמה מקמון, פסנתרן ומוזיקאי מוכשר, אשר מצא את עצמו בתחילה נבון אל מול חוסר הכישרון המובהק של הגברת, אך לאט לאט למד לאהוב, להוקיר ואף להעריך את האישה חסרת המודעות הזאת שהאמינה עד יומה האחרון, שהקהל הנחנק מרוב צחוק למשמע זיופיה הנוראיים, מתמוגג משירתה.

זהו סיפור שובה לב ומצחיק עד דמעות על חברות אמיצה ומיוחדת. סיפור שמעלה את השאלה: מה משקלו של הכישרון מול ההתלהבות והאמונה בעצמך.

המחזה עלה לראשונה בברודווי בשנת 2005 והיה להצלחה גדולה.

קומדיה טרגית ? או טרגדיה קומית ?

מה מצחיק יותר, כהבטחה **לקומדיה**, אם לא: "סיפוריה של הזמרת הגרועה בעולם" (ועוד סיפור אמיתי!).

מיד ראיתי את פוטנציאל **השמחה לאיד** האהוב כל כך על כולנו ("איזה מזל שזה לא קורה לי, בואו נראה איך הוא יוצא מזה"). במקרה של "סוביניר": הגברת פלורנס פוסטר ג'נקינס, אישה נטולת כל **כישרון**, המאמינה כי היא זמרת אופרה ברוכת כישרון ("כולם אומרים לי שאני חייבת לשיר") עומדת ומתבה, ללא כל **מודעות**, לעינינו ולאחזינו.

נשמע מצחיק לא? (גם אם מעט צווחני....).

ב"כוכב נולד" למשל, בשלב האודישנים, אנו לא אחת משתהים או נבוכים נוכח חוסר הכישרון, אך בה בעת אנחנו יכולים למצוא את עצמינו מעריצים את התעוזה והאמונה של האדם בעצמו ואת אהבתו לדבר. יש משהו בביצועים האלה שהוא שילוב של תום, פשטות, כנות (לפעמים בורות) ו...אמביציה, המון **אמביציה**; תכונות הפוגשות למבוכתנו, חוסר כישרון מוחלט.

מנהל ייצור:

יאב מהרבני

מנהל הצגה:

איציק קריספיין

עוזרת במאי:

דני אטרקצ'י

מנהל טכני:

אבי קובני

ממלא מקום מנהל טכני:

אופיר ספיר

מנהל במה:

יורם אלי

תפעול תאורה:

שמואל מור, שמעון זרחי

תפעול סאונד:

אופיר ספיר, ניר רובין

רקוויזיטור:

חנוך אברהם

מלבישות:

יהודית אלקיים, לריטה מיגרוב

פאניתי:

רעיה פודלובה

ייצור אביזרים:

אהובה ארז

בניית תפאורה:

"מזור" שירותי במה

תאורת לדים:

דנאור

תפירת תלבושות:

גלינה גולדמן, יוליה שבירו, אלכס גוטק

הפקה ועריכת תכנייה:

איילת בראל

עיצוב תוכנייה:

סטודיו יוכי לנג

צילום תוכנייה:

דניאל קמינסקי

צילום וידאו:

ערוץ נוסף

הפקות דפוס:

דפוס דימונה

הסעות:

אמינות בשירות

הובלות:

"משה צמח", "בני את אמיר"

משך ההצגה:

שעה וחצי (ללא הפסקה)

הצגה ראשונה:

7/7/12

Florence Foster Jenkins

פלורנס פוסטר ג'נקינס (1868-1944)

פלורנס פוסטר ג'נקינס נולדה בפנסילבניה, למשפחה עשירה, אביה היה בנקאי. כילדה קיבלה שיעורי מוסיקה ועם התבגרותה הביעה רצון לצאת ללמוד מוזיקה בחו"ל. אביה, שלא אהב את הרעיון קטע את שיעוריה. ג'נקינס לא ויתרה, ובגיל 17 עזבה את הבית ונישאה לרופא. כעבור 7 שנים התגרשו והיא נאלצה להתפרנס כמורה למוסיקה ופסנתרנית. עם מותו של אביה ב-1909, חייה עברו תפנית, היא ירשה הון רב והחלה להשקיע את כספה בשיעורי פיתוח קול ומוסיקה. ג'נקינס החלה לפלס את דרכה בחוגים המוסיקליים בפילדלפיה ובהמשך בניו יורק, שם ייסדה את "מועדון הורדי" בו הציגה המחזות ורסיטלים קטנים. מותה של אימה ב-1928 וההון שירשה היוו חיזוק נוסף לקריירה המוזיקלית שהיא החלה לפתח.

היא פגשה את סנט קלייר בייפילד, שעודד אותה לטפח קריירה מוזיקאלית. בייפילד היה בן זוגה במשך שלוש שנים ושש שנים - עד יום מותה. הם שיתפו פעולה גם בתחום המקצועי והוא שימש כמנהלה המוזיקלי. הם אגב, מעולם לא נישאו וגרו בבתים נפרדים.

מההקלטות שלה, אפשר לשמוע בבירור שהיא הייתה זיפנית נוראית וחסרת קצב. הפסנתרן שלה היה נאלץ לאלתר על מנת לחפות על השגיאות שלה. אף על פי כן, ג'נקינס הייתה בטוחה בגדולתה, וראתה עצמה בשורה אחת עם סופרניות מובילות כמו מריה קאלאס. את הצחוקים שנשמעו במהלך ההופעות ייחסה ל"קינאה מקצועית". היא הייתה מודעת לדעת המבקרים עליה אך לא נתנה לכך לעמוד בדרכה. "אנשים יכולים להגיד שאני לא יודעת לשיר, אבל אף אחד לא יכול להגיד שאני לא שרה". ברסיטלים שלה היא נהגה לשיר יצירות של מוצרט, ורדי ושטראוס - כולן הרבה מעבר ליכולותיה הקוליות. אך הרסיטלים היו יותר מאירוע מוזיקלי, ג'נקינס הייתה משקיעה מאמצים בצד התיאטרלי-ויזואלי של ההופעות, היא הייתה מחליפה מספר תלבושות גרנדיוזיות שאת רובן עיצבה בעצמה, עם אבזרים נלווים כמו מניפות, קסטיניטות או פרחים שנהגה להשליך לעבר הקהל.

במשך תקופה ארוכה היא הגבילה את עצמה למספר רסיטלים בשנה באולם מלון ריץ' ולמרות זאת היא הגיעה למעמד של סלבריטאית. את ההכנסות מהכרטיסים היא תרמה תמיד לצדקה ולסיוע לאמנים צעירים. אחרי שנים, היא נעתרה להופיע ב"קרנני הול", והכרטיסים אזלו חודשים מראש. הביקורות למחרת קטלו את השירה שלה אך כולם ציינו שההופעה מרשימה ושהקהל מקבל תמורה עבור כספו. מבקר אחד ציין במיוחד, שג'נקינס נראית קורנת מאושר וחבל שכל כך מעט אמנים מאושרים כמוה. הקונצרט ב"קרנני הול" היה האחרון בחייה. מספר ימים אחריו, היא עברה התקף לב ונפטרה בגיל 67.

לדעת שאיננו יודעים / יעקב ברוק

"ברות מולידה ביטחון בתדירות גבוהה יותר ממה שעושה זאת הידע" (צ'רלס דרווין)

אם תהיתם מדוע חסרי חוש הומור ממשיכים לספר בדיחות בלתי מצחיקות, מדוע סחרני יום חוזרים להתערב במסחר היומי בשוק ההון (ולהפסיד) וחסרי כל חוש פוליטי נחושים לנהל מסע בחירות חסר סיכוי, ייתכן שהתשובה נישאת כבר ברוח. מחקר שפירסמו ב-1999 דיוויד דאנינג וג'סטין קרוגר, אז באוניברסיטת קורנל, זוכה באחרונה לעדנה ברשת ועשוי להסביר את התופעה של אנשים חסרי יכולת שאינם יודעים שהם כאלה. המחקר מבהיר גם מדוע אנו עומדים בפני קושי מהותי בבואנו להעריך את שאיננו יודעים.

ההטיה, הנקראת על שמם של שני החוקרים, טומנת בחובה מעגל לוגי מפותל הדורש רגע להפנמה: אנשים שמוגבלים ביכולתם בתחומים מסוימים טועים בהערכה העצמית של יכולתם מאותן סיבות שבגללן היא מוגבלת. כלומר, אותן מיומנויות המשרתות את היכולת הן גם המיומנויות המשרתות את היכולת להעריך אותה, אצלם ואצל אחרים. חסרי היכולת נושאים אפוא בנטל כפול: לא זו בלבד שהם טועים בהחלטותיהם ובבחירות שלהם, חוסר יכולתם בתחום גם מונע מהם להבחין בכך. חסך זה במיומנויות הערכה עצמית הוא שמספק לדעת החוקרים את התשובה לשאלה שהוצגה בפתיחה.

דאנינג וקרוגר ערכו סדרה של ארבעה מחקרים כדי להקיף את הממדים השונים של הסוגיה. בשני המחקרים הראשונים העבירו החוקרים למשתתפי הניסוי סדרה של מבחנים בשלושה תחומים: היקש לוגי, הומור (הנבדקים התבקשו לדרג בדיחות, ונערכה השוואה בין הדירוג שלהם לדירוג של מצחיקנים מקצועיים) ודקדוק. כשנשאלו הנבדקים כיצד הם מעריכים את ביצועיהם, התברר כי ככל שהשינו תוצאות נמוכות יותר במבחנים, כך גברה נטייתם להערכת יתר של ביצועיהם. נבדקים שדורגו, לדוגמה, באחוזון ה-12 והנמוך של התוצאות במבחני ההיקש הלוגי, העריכו כי תוצאת בחינתם תהיה מעל לממוצע ותציב אותם באחוזון ה-62 מבין המשתתפים. טעות הערכה דומה איפיינה את בעלי התוצאות הנמוכות גם במבחני הדקדוק האנגלי וההומור.

בעלי היכולת הגבוהה, מאידך גיסא, נוטים דווקא להערכת חסר של מיומנויותיהם (אם כי במידה פחותה). החוקרים מייחסים זאת לעובדה שבהיעדר מידע על ביצועיהם של האחרים, בעלי היכולת הגבוהה מעריכים כי גם לאחרים תוצאות דומות לשלהם ולכן נוטים לייחס להם יכולת גבוהה מזאת שיש להם בפועל.

במחקר השלישי בסדרה ניסו החוקרים להתחקות אחר יכולתם של המשתתפים לשפר את הערכתם העצמית בעקבות חשיפה לתשובותיהם של משתתפים אחרים. החוקרים נתנו לכמה מן המשתתפים לשפר את הערכתם העצמית בעקבות חשיפה לתשובותיהם של משתתפים אחרים. החוקרים נתנו לכמה מן המשתתפים את תשובותיהם של חמישה משתתפים אחרים וביקשו מהם להעריך את רמתם של המשיבים. לאחר מכן התבקשו לחזור ולהעריך את ביצועיהם שלהם. התברר כי חסרי היכולת התקשו להעריך

את רמתם של האחרים ולא הצליחו לשפר את יכולתם להעריך את ביצועיהם שלהם בעקבות כך (קצתם אף תיקנו את ההערכה העצמית שלהם כלפי מעלה). בעלי היכולת הגבוהה, לעומתם, מיהרו לתקן את הערכתם ביחס ליכולתם בעקבות החשיפה לעבודתם של האחרים. מחקר זה מצליח להסביר כיצד קורה שבעלי יכולת נמוכה, ההולכים מכישלון לכישלון, אינם מצליחים ללמוד ממשווא שלילי שאחרים, אם לא החיים עצמם, נותנים להם. נכון שנורמות חברתיות מונעות מאנשים לבטא בחופשיות את דעתם ולאפשר תיקון ההערכה בעקבות הביקורת (גם בדיחה גרועה תזכה לצחוק מנומס), אלא שאנשים חסרי יכולת נכשלים גם בניצול סוג המשווא השכיח ביותר: השוואה חברתית. זוהי הדרך המקובלת שבה אנשים מקבלים מושג על מגבלותיהם באמצעות השוואת עצמם להתנהגותם של אחרים, להחלטותיהם ולבחירות שלהם. מתברר כי מי שחסרים את הידע או התבונה להצטיין, חסרים גם את הכלים להעריך יכולת זאת לא רק בעצמם, אלא גם אצל האחרים.

דאנינג חושב שבעולם מבוסס-מדע, התופעה הנקראת על שמו עומדת במוקד מחלוקות חברתיות רבות. כאשר לאנשים אין כל מיומנות בהערכת נושאים מדעיים, כמו התחממות כדור הארץ, הם עשויים לגבש (מבלי שיהיו מודעים לכך) דעה המבוססת על פרשנות מוטעית, שעשויה במקרים רבים להתגלגל גם לבחירה פוליטית מוטעית. במחקר האחרון בסדרה ביקשו החוקרים לבדוק אם אימון עשוי לסייע בריסון הערכת היתר העצמית של חסרי היכולת. ואמנם, פגישת אימון קצרה לפתרון בעיות של היקש לוגי שיפיה את יכולתם של חסרי היכולת להעריך את ביצועיהם בתחום זה: משתתפים שהעריכו באופן מופרז במיוחד את תוצאותיהם שיפרו את יכולת ההערכה העצמית שלהם לאחר אימון מתאים. חברי קבוצת ביקורת שלא זכו לאימון נותרו בהערכת היתר המוטעית שלהם. המחקר הפופולרי הזמין מיד גם ביקורת. כמה מהמבקרים תלו את התוצאות בתופעה סטטיסטית המוכרת בשם "הנסיגה אל הממוצע", שעל פיה צפוי כי אנשים עם ביצועים קיצוניים, לטוב או לרע, לא יהיו כל כך קיצוניים במה שקשור לממד אחר של יכולותיהם כמו, למשל, הערכה עצמית של אותם ביצועים (ויש, כמובן, גם ביקורת על הביקורת). ביקורת מעניינת אחרת נוגעת בלבו השברירי של המחקר המדעי. דיוויד פנדר, פרופסור לפסיכולוגיה מאוניברסיטת קליפורניה, חושש שלרוב האוכלוסייה יש מושג קלוש למדי על משמעותו של "ממוצע" כשהם מתבקשים להעריך את כישוריהם יחסית לאחרים. "מעל לממוצע" עשוי להתפרש בניסיונות אלה כ"בסדר" או "טוב למדי", רחוק מהפרשנות הסטטיסטית המדוקדקת שבה מתייחסים לכך אנשי המקצוע.

אך הלקח החשוב ביותר של המחקר הוא שאנו עשויים לא להיות מוכשרים כמו שהערכנו, שאיננו צודקים בהכרח גם כאשר אנחנו בטוחים בצדקתנו ואם אתם מתכוונים להתבדח על כך, לא בטוח שזה ישמע מצחיק כמו שאתם חושבים.

היוזמים

ניר ארז

ניר ארז - במאי

במאי, מחזאי, מתרגם ועורך. בוגר הסטודיו למשחק בהנהלת ניסן נתיב תל אביב 1993. חבר הועדה האמנותית - תיאטרון באר-שבע. מורה למשחק בסטודיו של יורם לוינשטיין ובגודמן-ביה"ס למשחק בנגב.

שיחק בהצגות - בתיאטרון הקאמרי: "גורדיש", "תיקון חצות", "דבר מצחיק קרה", "בויטרה", "פעורי פה", "מבקר המדינה", "אבא של החתן". בתיאטראות חיפה - הבימה: "אמדיאוס". בפסטיבל עכו: "איך עושה ערבי", "הספינה שוקעת". בתיאטרון הסימטה: "חג הטבעות".

כתב וביים - בבית ציוני אמריקה-מרכז הפרינג': "לוקח את הזמן". פסטיבל תיאטרון קצר 97 צוותא: "במיילא". פסטיבל עכו 99: "פריילופ" (ההצגה זכתה בארבעה פרסים). "המגנט" הפקת קיץ 2000 של ערוץ הילדים. תיאטרון אורנה פורת לילדים ונוער: "60x60". תיאטרון באר-שבע: "בוגד" (בשיתוף עם בעז גאון).

ביים - בבתי ספר למשחק: בית צבי, סטודיו למשחק ניסן נתיב, סטודיו למשחק יורם לוינשטיין, גודמן-ביה"ס למשחק בנגב, סמינר הקיבוצים ועוד. תיאטרון הבימה: "צורה לאהבה", "טייפ". תיאטרון באר-שבע: "ג'ייפס", "שירה", "בוגד". תיאטרון בית ליסין: "בראנז'ה". מדיטק: "שרה גיבורת ניל"י", "נשים קטנות". תיאטרון אורנה פורת לילדים ונוער: "מר זוטא ועץ התפוחים", "60x60". תיאטרון הספרייה: "לצאת נקי". תיאטרון הקיבוץ: "המלך הלך לישון", "אני כריסטיאן F", "אל עצמי".

תרגום מחזות - "איזה יופי Beautiful thing ג'ונת'ן הארווי (לגודמן-ביה"ס למשחק בנגב). "חקירה אינטימית" Speaking in tongues מאת אנדרו בויל (לסטודיו למשחק יורם לוינשטיין). "ילדה טובה" The glory of living מאת רבקה גילמן (לסטודיו למשחק יורם לוינשטיין). "הכל אודות חווה" All about Eve מאת מרי אור, תרגום ועיבוד (לתיאטרון באר-שבע).

בטלוויזיה - יוצר, עורך ותסריטאי ראשי של הסדרה "אחד העם 1", ערוץ 2. עורך "עושים צחוק", ערוץ 2. עורך "מסטיק", "אחי! אחותי!", "בצפר" ערוץ ניקלודאון.

דורי פרנס

סטיבן סמפרי

סטיבן סמפרי - מחזאי

נולד ב-1949 בלונדון. הגיע לארה"ב כנער ולמד משחק באקדמיה האמריקאית לאמנויות הבמה. במקביל לקריירה כשחקן, החל לכתוב מחזות. "ליד חוף הים" הוא המחזה הראשון שלו. מאז כתב את "כסף/רחמים", "תרקוד איתי" ו"דפי הצליינים". "סובינר" עלה בשנת 2005 בניו יורק, בפסטיבל תיאטרון ברקשייר ובברודוויי. סמפרי כתב את המחזה בעידודו של הבמאי וויאן מטלון, שחשף אותו לסיפורה של פלורנס פוסטר ג'נקינס. סמפרי ניסה לכתוב את המחזה פעמיים אך כל פעם לא היה מרוצה מהתוצאה. ב-2005 החליט לנסות שוב, הפעם מנקודת המבט של קוסמה מקמון, הפסנתרן שליווה אותה. התוצאה- המחזה המצליח ביותר שלו, אחד המחזות הפופולרים בארה"ב, שלאחרונה עלה גם באוסטרליה, סקנדינביה וברלין.

דורי פרנס - מתרגם

בין תרגומיו לתיאטרון: "המלט", "רומאו ויוליה", "אירמה לה-דוס", "אילוף הסוררת", "הדוכסית של אמלפי", "מי דואג לילד" (תיאטרון חיפה), "הברוזון", "כל החיים לפניו", "מלכת היופי של לינאן", "הסוחר מוונציה" (הבימה), "הדבר האמיתי", "פיאף", "ברנשים וחתיכות", "חיים פרטיים", "חלום של לילה בלב קיץ", "שם פרטי" (בית לסין), "השחקן", "נדלן", "הזמרת קירחת יותר", "הקיץ", "אדמה קדושה", "הקסם הגדול", "משחק של אהבה ומזל" (החאן), "איזון עדין" (תיאטרון הרצליה), "קוויאר ועדשים", "המלך ליר", "ווייצק", "קומדיה של טעויות" (התיאטרון הקאמרי), "המון רעש על לא כלום", "החולה המדומה" (תיאטרון באר-שבע), "שלוש אחיות", "הדיבוק" (אנסמבל עתי"ם), "שלומית" (המעבדה), "הלילה השנים-עשר" (גשר).

זכה בפרס התיאטרון על תרגום בשנים 2008, 2010, 2011. תרגומיו בספרות: "גוגול" מאת ולדימיר נאבוקוב, "אויץ" מאת ברוס צ'טוויין, "ספורים מתל אביב" מאת אודרי ברגנר, מכתבים של גוסטב פלובר, "פרשת המכשף הסוציאליסט" מאת האמה טומה. ניתן למצוא את תרגומיו למחזות מאת שייקספיר ובני דורו באתר שייקספיר ושות' www.shakespeare.co.il

נטע הקר - מעצבת תפאורה ותלבושות

נטע הקר

בוגרת המגמה לעיצוב תיאטרון בפקולטה לאמנויות, אוניברסיטת תל אביב 1996. מרצה לעיצוב במחלקה לאמנויות המסך בבצלאל. בין עבודותיה בתיאטרון: עיצוב תפאורה ותלבושות - "מהמטבח באהבה" בפסטיבל הצגות ילדים בחיפה - (על הצגה זו זכתה בפרס ראשון לעיצוב תפאורה ותלבושות), "אוזו ומוזו מכפר קאקרוזו" (על עבודה זו זכתה בפרס עיצוב תפאורה להצגות ילדים 2008), "החתונה האחרונה" בתיאטרון חיפה, "צורה לאהבה", "כתר בראש", "מבקר המדינה", "טייפ" בתיאטרון הבימה, "ג'יפס" בתיאטרון באר-שבע, "רק אתמול נולדה", "הדבר האמיתי", "עלמה ורות", "שם פרטי" בתיאטרון בית לסין. "עד אפס מקום" תיאטרונטו 2004, "מי מפחד מוירג'יניה וולף", "זהב טורקי" בתיאטרון הקאמרי, "נסין האגדות" חנוכה 2006 ויכלמן אשר הפקות, האופרה Baruchs Shweigen בראונשווייג גרמניה.

עיצוב תפאורה - "פוטו בגדאד", "ברוקלין בוי", "משיח", "אפריל הקסום", "הרוח ממונטה כריסטו" (על עבודה זו זכתה בפרס עיצוב התיאטרון 2009), "שחק אותה סם", "המון רעש על לא כלום" בתיאטרון באר-שבע, "שרה גיבורת ניל", "במדיטק בחולון, "סינית אני מדברת אליך", "מכולת" בתיאטרון בית ליסין, "הלהקה", "השוטר אזולאי" בתיאטרון הבימה, "הפלייבוי של עולם המערב" בתיאטרון הספרייה, "אווטאר" בפסטיבל עכו - (על עבודה זו זכתה בציון לשבח על עיצוב תפאורה).

עיצוב תלבושות - "גליליא" בתיאטרון באר-שבע, "קופסה שחורה", "בגדי המלך" בתיאטרון הבימה, "מקווה" בתיאטרון בית לסין, "צל חולף" בתיאטרון החאן הירושלמי, ONE ריטה המופע קיץ 2006, מיומנה BE ניו יורק.

דוקי עצמון - הדרכה קולית

דוקי עצמון

לימדה שנים רבות ב"אורנים", המכון למוסיקה של סמינר הקיבוצים. בבית הספר הגבוה לאמנויות הבמה בית צבי הייתה שותפה ליצירת מחזות הזמר: "צ'ריטי המתוקה", "ערב ברודווי", "גריז", "משתגעים מאהבה", "אווטיה", "חתולים", "שורת המקלה". עבדה שנים רבות בתיאטרון חיפה בהדרכת שחקנים בדיבור ובשירה, ובעריכה מוסיקלית של ההצגות: "פלטנוב", "אדיפוס", "וינה על הים", "הדה גבלר".

בנוסף, הדרכה קולית ומוסיקלית בהפקות: "קומפני" ו"גלילאו" בתיאטרון באר-שבע. "עלובי החיים" במשכן לאמנויות הבמה ת"א. שירי לאה גולדברג בתיאטרון החאן. "משורר בניו יורק" בפסטיבל ישראל, "מנגינות מוזרות", ערב שירי חזי לסקלי כולם למוסיקה של דורי פרנס. בתיאטרון בית ליסין: "שיקגו", "ברנשים וחתיכות", "נערי ההיסטוריה", "מייק ברנט", "חלום של לילה בלב קיץ", "אביב מתעורר". בתיאטרון הקאמרי: "כנר על הגג", "ינטל", "קברט".

רן בנגו - ניהול ועריכה מוסיקלית

רן בנגו

מלחין. מנהלה המוסיקלי של להקת המחול "ורטיגו" בניהולה של הכוריאוגרפית נועה ורטהיים. מעבודותיו בשנים האחרונות: "חמסין", "איש חוטאים", "האסתר", "סילוה", "לידת הפניקס", "ורטיגו והיהלומים", "רעש לבן". תיאטרון המדיטק: "הקץ של העץ", "נשים קטנות", "שרה גיבורת ניל". פסטיבל עכו 2007: "המאה השלושים" (זוכת ציון לשבח). תיאטרון חיפה: "משפחת ישראל", "הצמא והרעב", "סוחרי גומי". תיאטרון בית ליסין: "אבודים ביונקרס", "זהות", "קפה ערבה ותה". תיאטרון הבימה: "מותו של סוכן", "צורה לאהבה", "אוהבים אותך אופל", "מונולוגים מהואגינה", "הכלה וצייד הפרפרים", "טייפ". תיאטרון הקאמרי: "משרתם של שני אדונים", "הדודה ואני", "שמנה". תיאטרון באר-שבע: "שירה", "ג'יפס", "קן הקוקייה", "בוגד". בקולנוע - "שחקנית ספסל", "קצ'חן", "גרוסמן הגדול", "הניצול", "אדורה", "בית חלומותיי", "מרגיש את הרוח", "ריץ' רץ", "מרגל השמפניה" (פרס האקדמיה לסרטים דוקומנטריים 2007), "נו אקזיט". פרינג' והפקות עצמאיות - פסטיבל תיאטרונטו: הלחין מוסיקה להצגה "הנמר" בימיו עמי דיין (זוכת פרס ראשון 1995). עבודות של הנית זיו: "לפרק את הצורה", "פרפרים שחורים", "ראי" (ארי), "אישה א", "גאות".

אלעד אדר - פסנתר וקורפטיציה

אלעד אדר

פסנתרן ומפיק מוזיקלי, בוגר האקדמיה למוסיקה בירושלים. היה מעבד ומפקד להקה צבאית. ניגן עם: דנה ברגר, יגאל בשן, ירמי קפלן, שם טוב לוי, אפרים שמיר, שלמה יידוב, מרגלית צבעוני, אמיר דדון, אלון אולארצ'יק, יהודית רביץ, גורי אלפי, תזמורת הסינפוניה באר-שבע, התזמורת הסימפונית אשדוד, תזמורת הקאמרטת ירושלים, התזמורת הסימפונית חיפה, תזמורת "רוקדים עם כוכבים", להקת "הלילה עם ליאור שליין" ועוד...

הפיק למוסיקאי אלון אולארצ'יק את תקליטו "אולארצ'יק סטייל" וכן הופיע עימו בפסטיבל הג'אז הבינלאומי בפולין ובפסטיבל הג'אז הבינלאומי באוזבקיסטן. הפיק לזמר דוד ד'אור את תקליטו הבינלאומי: "VOICE OF LOVE", והופיע עימו בארה"ב, אוסטרליה, ניו זילנד, פולין, האיים הקנריים, טיוואן, תאילנד, הונג קונג, אנגליה, ספרד, קנדה, דרום קוריא, טורקיה, הונגריה, יפן וסינגפור.

הלחין והפיק את המוזיקה לתוכניות הטלוויזיה: "הבלוק" (ערוץ 10), "קרב סכינים" (ערוץ 10), "צחוק מעבודה" (רשת), "המשמר האזרחי" (ערוץ 10), "אליפות המסעדות" (ערוץ 10), "פיני הגדול" (ביפ), "פפראצי" (YES), "השועלים" (YES), "הקרמבויד" (ניקולודאון), "מעצר בית" (קשת), ועוד...

בתיאטרון: ניגן בהצגת הילדים "צליל משותף", עם חן צימבליסטה ואריק לבנת (תיאטרון אורנה פורת לילדים ונוער), ניגן במחזמר "לילה לא שקט" על פי שיריו של שלמה ארצי (תיאטרון הקאמרי), ניגן בהצגה "שחק אותה סם" (תיאטרון באר-שבע).

עוז מורג

עוז מורג - כוריאוגרפיה

בוגר בית הספר London Studio Centre שבלונדון, תואר ראשון במחזות זמר תחת מלגה מלאה. בוגר תיכון תלמה ילין בהצטיינות, "בת-דור", והלהקה של עידו תדמור.

זוכה פרס תלמה ילין ו-The Leverhume Trust Award. הכוריאוגרף הראשי של "נולד לרקוד", "מלחמת העולמות", ו-ONE המופע של ריטה. מנהל אמנותי של "רוקדים עם כוכבים" 2010. מלמד בתיכון לאמנויות "תלמה ילין", ב"סמינר הקיבוצים" וב"בית צבי" ומעביר סדנאות למורים וכנסים בכל הארץ.

כוריאוגרפיה - תיאטרון המדיסק: "הכבש ה-16". תיאטרון חיפה: "SONG AND DANCE". תיאטרון הקאמרי: "גטו". תיאטרון הבימה: "בראבו-90 שנה לתיאטרון הבימה". תיאטרון באר-שבע: "שחק אותה סם" ו"קומפני". פסטיבל ישראל: פרויקט מוזיקה. פסטיבל 2006, 2007, 2008. "שיר נולד", "מי שחלם", "צלילי המוזיקה", "אלאדין", "תום סויר והאקלברי פיין", "WOW", "מיקה שלי", "האסופית", "משה", "קברט", "יוסף וכתונת הפסים המשגעת", "צ'ריטי המתוקה", "שורת המקלה", "זיכרונות ברודוויי", "בת הים הקטנה".

טלוויזיה - "תמיד אותו חלום", "שכל העולם ישמע", "מסך הזהב", "טקס פרסי התיאטרון", "גריז".

כוריאוגרפיה בלונדון: Dirty Step Upstage - הסרט, The Peter Williams Design For Dance ו-Jazz Dance Company.

בימוי - תיאטרון הספרייה: "זיכרונות ברודוויי", "שורת המקלה" ו"CATS". המחזמר "SHREK", "כשהכריש והדג נפגשו לראשונה" (זוכה פרס הצגת ילדים בפסטיבל חיפה 2010). המופע "PULSE 8" בלונדון.

דניז אטרקצ'י

קרן גונק

קרן גונק - מעצבת תאורה

בוגרת המגמה לעיצוב בחוג לתיאטרון באוניברסיטת תל אביב. עיצוב תאורה - תיאטרון חיפה: "בית ספר לנשים", "אנשים קשים", "מי דואג לילד", תיאטרון בית ליסין: "מנדרגולה", "אהבה זה לא הכל", "הבנאליות של האהבה", "אקווס", "עלמה ורות", "מייק", "האגם המוזהב", "איש הגשם", "הדבר האמיתי", "רק אתמול נולדה". תיאטרון החאן בשיתוף הבימה: "הכלה וצייד הפרפרים", "לוקאס הפחדן", "המוות ישב לידי". תיאטרון הקאמרי: "בעל למופת", "רומיאו ויוליה", "האריסטוקרטים", "איחש פישר", "לילה לא שקט", "לעוף מכאן", "הבדלה", "משפחה חמה", "אמדיאוס", "תרה", "אוי אלוהים", "הגיל הנכון לאהבה", "היה או לא היה", "רוזנקרץ וגילדנשטרן מתים", "זה הים הגדול", "מותו של סוכן", "יומן חוף ברייטון", "באדנהיים", "האב", "שמנה", "לילה טוב אמא", "פלונטר", "צחוק של עכברוש", "המלט" (זוכת פרס התיאטרון 2005), "דמוקרטיה". תיאטרון הבימה: "ביקור הגברת הזקנה", "מוריס שימל", "כתם לידה", "נודניק", "הלהקה", "שלמה המלך ושלמי הסנדלר", "טייפ", "כתר בראש", "8 נשים", "טקסי", "אליס בארץ הפלאות", "צורה לאהבה", "החיים בשלוש גרסאות". תיאטרון באר-שבע: "איזבלה", "תשליו", "ג'ייפס", "הימים הכי טובים", "בוגד".

מחול והפקות אחרות - אנסמבל עיתים: "כישוף". אנסמבל תיאטרון הרצליה: "אהבה וזעם". קבוצת נועה דר: "משחקי ילדים", "בארץ שחורה שחורה". יוסי יונגמן: "טיפהפופה", "ג'וי". בית האופרה אנטוורפן, בלגיה: "שמשון ודלילה".

דניז אטרקצ'י - עוזרת במאי

בוגרת לימודי בימוי "תיאטרון החדר", קמרה אובסקורה, במסלול פרוזה ותיאטרון, ביכורי העיתים - לימודי בימוי והדרכת משחק בחינוך בלתי פורמאלי ובית הספר לכתביית דרמה, לימודי מחזאות. עבדה כמנהלת הצגה, עוזרת במאי ומפיקה בפועל בשלל הפקות. עבדה בבית ספר לאמנויות הבמה בית צבי (2006-2007) ומדיטק חולון (2008-2011).

הפקות: תיאטרון תמונע, הבימה, טלית הפקות, קרן אור הפקות, צוותא, תיאטרון תל-אביב, אשד הפקות, הפקות בחברות פרטיות, קופרודוקציות בינלאומיות ועוד.

עוזרת במאי בתיאטרון באר-שבע בהצגות: "שחק אותה סם", "בוגד", "קומפני", "למה לא באת לפני המלחמה", "נורה". מתנדבת ב-"1202", עמותה לנפגעי תקיפה מינית.

רמה מטינגר - פלורנס פוסטר ג'נקינס

בוגרת תיכון תלמה ילין, להקת פיקוד דרום ובית הספר למשחק "בית צבי".

שיחקה בתפקידים ראשיים בתיאטראות המובילים בארץ, בין היתר: קתרין ב"אלוף הסוררת" בתיאטרון חיפה, "רק אתמול נולדה", "חפים בפארק" בתיאטרון בית ליסין, "אמדיאוס", "הברוזון", "הופס והופלה", "הקוקוריקו", "המפקח בא", "חלון בלהות", "סולו", "סיראנו", "קולות" ו"שלוש אחיות" בתיאטרון הבימה, "מכתבי אהבה", "מפתח לשניים", "כנר על הגג", "משפחה חמה" ו"הכתובה" בתיאטרון הקאמרי. "הכל אודות חוה" בתיאטרון באר-שבע. זוכת פרס עיריית ת"א-יפו ובפרס תמרה רובינס על תפקידה ב"משרתם של שני אדונים" בתיאטרון הבימה, זוכת פרס קרן שרת לשנת 1991, פרס מרים ברנשטיין כהן, צל"ש תיאטרונטו 1994 על הצגתה "צריך סוף לסיפור אהבה", ופרס התיאטרון לשחקנית השנה על תפקידה ב"קול קטן" בתיאטרון בית ליסין. הופיעה בתפקידים ראשיים במחזה המוסיקלי "פיאף" בתיאטרון בית ליסין, ובמחזות הזמר "הברוזון" (תיאטרון הבימה) "אירמה לה דוס" (תיאטרון חיפה) ו"צלילי המוסיקה" במשכן לאמנויות הבמה בת"א.

הנחתה והשתתפה בתוכניות טלוויזיה ובסדרות רבות, ביניהן "צה"ל ו", "שתוק שאו", "סקס שקרים וארוחת ערב", "ספי", "הבימה מערבה ראשונה". הנחתה חידוני ידיעת הארץ בחינוכית ושעשועוני טלוויזיה ביניהם: "מלכת הלבבות" ופינת האומנות בתוכנית "זהו זה". השתתפה בתוכניות לילדים, ביניהן "האיגול של טרלה" בערוץ הופ, "פרפר נחמד" ו"הלב של עמליה". השתתפה בקלטת הילדים "מחסן השטוזים של דתיה" ותרמה את קולה לסרטי וולט דיסני ופיקסאר רבים בארץ, בין השאר יסמין ב"אלאדין", "המלך ואני", "מוצאים את נמו", "שרק 2", "בת הים הקטנה", "צעצוע של סיפור", "פוקהונסט", "באג-לייף", "מרד החיות" ואחרים. בשנים האחרונות הופיעה, בין השאר, עם תזמורת גדולת בישראל, ובהן תזמורת הג'אז של חולון בערבי גרשווין ומחזות זמר, עם התזמורת הסימפונית של ראשון לציון בשיתוף המשכן לאמנויות הבמה בתל אביב בקונצרט שנסונים, עם תזמורת רשות השידור ועם התזמורת הסימפונית של אשדוד. השתתפה במופע "שלושה בשירה אחת" (2008) לצד דרור קרן ואורי לשמן וב"אומרים שהיא קוקו", עם התזמורת הקאמרית הקיבוצית, ב"שבעת החטאים" במסגרת פסטיבל ישראל ובערב "יריד המזרח" עם תזמורת הקמרטה ירושלים.

ביימה את ההצגה "מוארים", במסגרת פסטיבל "פותחים מסך", וכתבה את ההצגה לנוער "אנו מכריזים בזאת".

השאקנים

מולי שולמן - קוסמה מקמון

ליד 1974. בוגר הסטודיו של ניסן נתיב תל אביב 2000.

בימוי -

"מר קולפרט" (גם תרגום). ההצגה עלתה בעונה הגרמנית בתיאטרון "תמונע", זוכת שני פרסי "קיפוד הזהב" 2010. "רחמים". פסטיבל תיאטרון קצר, צוותא 2010.

משחק - (בין הצגותיו):

תיאטרון באר-שבע: "הזכייה הגדולה", (בימוי: רוני סיני), "יונו והטווס", (בימוי: רוני אמיתי) ו"קומפני" (בימוי: רפי ניב). פסטיבל עכו: "גרעינים" ההצגה הזוכה לשנת 2003 (בימוי: אריאל אשבל).

צוותא: פסטיבל תיאטרון קצר 2005: "לגעת בכוכבים" (ההצגה הזוכה), (בימוי: אלינור אגם בן דוד).

תיאטרון המדיטק: "נחמן" (בימוי: רוני פינקוביץ).

THREE FALLING - דואט אימפרוביזציה עם ענבל לורי. מופיע בשיטת האימפרוביזציה מזה עשר שנים, בהרכבים שונים.

טלוויזיה -

רשת: מכבב לצד עדי אשכנזי בסדרה "בלתי הפיך" המיועדת לצאת בשידורי רשת בסוף 2012. כתיבה ובימוי: סיגל אבין. HOT: "פרשת השבוע", (בימוי: רוני בלייר), "חשופים" (בימוי: רוני סער).

YES: סרונים" (עונה 2), "מעצר-בית" (קיצים-פרידמן, בימוי: רועי פלורנטין).

לוגי: "המובילים" (עונה 2+3, בימוי: רועי פלורנטין). ביפ: "המדריך למתחילים".

פריקט הקולנוע "48 שעות" - פרס ראשון סרט הזוכה לשנת 2009 - "אות משמים" - כתיבה ומשחק.

קמפיין וזה כ.א.ל עם יעל שרוני.

דיבוב ובימוי קולות - מזה 8 שנים עובד באולפני אלרום ודאבי-דאב בת"א. במאי קולות של סרטי פיקסאר ודיסני שיצאו לקולנוע בארץ. בין היתר: "רטטוי", "שרק 3", "הארי פוטר 5", "לתפוס ת'גלים", "מכושפת". מדבב בעשרות סדרות בכל ערוצי הילדים ובאינטרנט.

מתרגם סדרות אנימציה בתרגום מיוחד לדיבוב-שחקנים בעברית.

מושגים

סופרן קולטורטה - זמרת עם קול בעל מנעד גבוה, גמישות וזריזות, ויכולת וירטואוזית לבצע שירה מסובכת הכוללת קפיצות, ריצות, סטקטו וטרילים.

מצו-סופרן - הקול הנשי האמצעי בגובהו בין קול האלט לקול הסופרן. המנעד הקולי הבסיסי של קול זה נע בין התווים: פה באוקטבה השלישית לפה באוקטבה החמישית במקלדת הפסנתר (F3-F5) **אריה** - (באיטלקית 'אוויר') - חיבור שירי באופרה או אורטוריה. קיימות אריות למגוון קולות רחב. האריה היא קטע סולו של זמרת/המבטאת/בדרך כלל מצב רוח או מהלך רגשי.

ליברית / ליברטו (בלועזית) - שם כולל לטקסט של יצירה מוזיקלית וקאלית-בימתית, כגון אופרה, אורטוריה או מחזמר.

קרנני הול - הוא אולם קונצרטים בניו יורק, שנבנה על ידי איל הפלדה והנדבן אנדרו קרנני, ונחשב לאחד מאולמות הקונצרטים הידועים והחשובים בעולם. בקרנני הול הופיעו וממשיכים להופיע גדולי המוזיקאים בעולם. הופעת בכורה בקרנני הול הייתה פריצת דרך חשובה בקריירה של מוזיקאים רבים, בהם יצחק פרלמן, ליאונרד ברנשטיין, יאשה חפץ, סלים עבד-אשקר ועוד רבים.

על היצירות (על פי סדר הופעתן) / מאיה בן מאיר
רק עוד כוס לחייה (One for My Baby and one more For The Road) - ג'וני מרסר והרוולד ארלן.

קוקו מיוזיק (Crazy Rhythm) - מוסיקה וינסנט יומנס, מילים אירווינג סיזר.

שם יקר, מתוך "ריגולטו" (Caro Nome) - ג'וזפה רודי. "ריגולטו" היא אופרה בשלוש מערכות מאת ג'וזפה רודי לליברטו של פרנצ'סקו מריה פיאהבה על פי המחזה "המלך משתעשע" (Le roi s'amuse) מאת ויקטור הוגו. האופרה הועלתה לראשונה ב-1851 בתיאטרון לה פניצ'ה בונציה. אופרה זו יחד עם "לה טרוויאטה" ו"הטרובדור" מהוות את "הטריולוגיה הפופולרית" (trilogia popolare) של רודי. ג'ילדה שרה אותה לאחר שהחליפה הצהרות אהבה עם הדוכס הנוכל בשעה שחשבה שהוא סטודנט. אריה מאתגרת, הדרשת יכולות טכניות גבוהות, קפיצות גדולות בין צלילים, שירה בפיאנו - שקט - בצלילים גבוהים, ומעבר מהיר ביניהם.

אווה מריה (Ave maria) - שארל גונו. אחד מהשירים הדתיים הקתוליים המוכרים והמושגים ביותר. גונו, הוסיף מלודיה על הפרלוד הראשון של באך לפסנתר מתוך "הפסנתר המושווה", שנכתב 137 שנים קודם לכן, ועליה יושבות המילים. הטקסט הוא תפילה בעבור מריה הבתולה, אמו של ישו. ישנם מאות ביצועים של השיר ע"י הרכבים שונים. הקושי בשיר, הוא בפשטות שלו, כיאה לתפילה, שכן נדרשת שליטה קולית כדי להביע את הענווה שבשיר.

אריה של **מלכת הלילה**, מתוך "חליל הקסם" (Der Holle Rache) - וולפגאנג אמדאוס מוצרט. אופרה בשתי מערכות שנכתבה לליברטו בגרמנית שכתב עמנואל שיקאנדר, ומבוססת על סיפורו של אוגוסט ליבסקינד "לולו או חליל הקסם". האופרה היא מסוג זינגשפיל (גרסא מוקדמת של מחזמר) אשר כולל הן מוזיקה והן דיאלוג מדובר. מלכת הלילה הוא אחד מהתפקידים המוכרים והקשים ביותר ברפרטואר האופראי. בד"כ שרה אותו זמרת סופרן קולטורטה דרמטי. שתי האריות

הגדולות של המלכה שזורות בקישוטים רבים - קולטורות - מהירים ומדויקים, ומגיעות לכמה מהצלילים הגבוהים ביותר שנכתבו עבור זמרות אופרה בכל הזמנים. האריה המדוברת, בה המלכה שולחת את ביתה פמינה להרוג את הכהן הגדול זרסטרו, היא אחת מהמפורסמות ביותר ברפרטואר האופראי.

אתלה את הדמעות לייבוש (I Guess I'll Hang My Tears Out To Dry) - ג'ולי סטיין וסאמי קאהן.

הכל תלוי רק בך (It All Depends On You) - ריי הנדרסון, באדי דה-סילבה, לו בראון.

תיבת ההרחה (Sical Snuff Box) - אנטול ליאדוב.

טרנדה מקסיקנית (Serenata Mexicana) קוסמה מקמון. שיר מאת הפסנתרן של פלורנס פוסטר ג'נקינס.

שמתי ורדים לך בפרווה (Violets For Your Furs) - טום אדייר ומאט דניס.

שיר הפעמונים מתוך "לאקמה" (The bell song) - לאו דליב. אריה זו היא אחת מאריות הקולטורטה הקשות ביותר לביצוע בכל הרפרטואר האופראי. לאקמה, בת לכהן הודי מכת הברהמה, מאוהבת בקצין אנגלי. אביה מחליט להרוג אותו ומאלץ אותה להתחפש לקבצנית ולשיר את "שיר הפעמונים" על מנת שלמשמע קולה, יחשוף האנגלי את זהותו. האריה משלבת וירטואוזיות קולטורטית, מבע מוסיקלי וצבע מזרחי בהצלחה יתרה. במהלך האריה מתנגנים פעמונים שהזמרת מחקה אותם בדיוק רב, והם שמקנים לאריה את שמה.

אריית התכשיטים, מתוך "פאוסט" (The jewel song) - שארל גונו. אופרה בחמש מערכות, המבוססת ביסודה על מחזה של גתה, בעל אותו שם. פאוסט המזדקן עושה עסקה עם מפיסטופלס (השטן) בה הוא מבטיח להיות בא כוחו על פני הארץ ובתמורה יקבל פאוסט נעורים ואת אהבתה של מרגריט. מרגריט שרה את שיר התכשיטים לאחר שמצאה מתנה ממעריך (מפיסטופלס השאיר לה אותן לבקשתו של פאוסט) והיא עונדת אותן להנאתה.

שיר הצחוק של אדל, מתוך "העטלף" (Adele's Laughing Song) - יוהאן שטראוס. מהאופרות המוכרות של יוהאן שטראוס השני, לליברטו של קארל הפנר וריכרד גנה. אדל היא המשרתת של גבריאל פון איינשטיין, שנשלח לכלא לשמונה ימים. המשך עלילת קומדיית הטעויות הזו מביא את כל הדמויות לנשף המסכות, שם שרה אדל את האריה אל מעסיקה (שנמצא שם למרות שאמור להיות בכלא), כאשר אף אחד מהם אינו מודע לזהותו האמיתית של השני. הקדנצות באריה הזו מלאות בצחוק המתגלגל של אדל וכך מפגינה הזמרת יכולות גמישות ומנעד רחב ומרשים.

שיר לאל וטען את התחמושת (Praise the Lord and Pass the Ammunition) - פרנק לטר. שיר פטריוטי-אמריקאי, שנכתב בעקבות המתקפה על פרל הרבור שסיימה את כניסת ארה"ב למלחמת העולם ה-2.

האנשים שלנו מאחורי הקלעים

הנהלה ציבורית
י"ר: אשר גרינבאום
אבי אטיאס
פיני בדש
ראובן בן סימון
דניאלה גז
אהרון ידלין
פרופ' ג'ורג' מרקוביץ
דוד יוסוב
ריימונד אברג'יל
דר' מאיר אנגלרט
קרן אחון
עפרה חן
עליזה מנור
אריה קליינמן
יוסי רייך
משה גולדפרב
מאיר סהר
עופר ליפשיץ
פרופ' ראובן איליה
יצחק שתיל

ממונה בטיחות
יעקב הכהן

ייעוץ משפטי
קדם, גנס ושות'

מבקר חיצוני
חדד את תורג'מן ושות' ר"ח

מבקר פנימי
אלברט פרץ, ר"ח

רופא התיאטרון
ד"ר מיקי (מייקל) גידון

נציגות מכירה
מזל אבר
אירית אדרי
עדי אדרי
קטי אוחיון
זהבית בן ישי
ורד הרוש
הילה מנצור
שרית פנחס
חגית שלי
מעין ששון

קופאיות
נופר אברהם
מרים בן גיגי
שרונה גז
אורטל נוימן
סיון סרוסי

מנהלת מח' טלמרקטינג וקופה
אילנית וקנין- בקר

מנהלת מכירות אזור דרום
אושרה דנן

מנהלת שיווק ומכירות
רויטל חיון

מנהלת מכירות חוץ
רונית קריספין

מנהלת פרויקטים שיווקיים
ורד דהן

מנהלת המחלקה החינוכית
הילה פז

מנהלת מרכז מצוינות
מיטל לב-ליון

רכזי המחלקה החינוכית
ירדן סולמי
מאיה פרג'י

חשבות
כנרת סברי, ר"ח

הנהלת חשבונות
שרה כהן

חשבות שכר והנה"ח
אילנית דחליקה

מזכירת התיאטרון
נעמי אלטר

מזכירת המח' האמנותית
מאיה פרג'י

דוברות יחסי ציבור
איילת בראל

פרסום והפקה
טל חדד

אחזקה
רחל צנצל'אשוילי

מלבישות
לריטה מיגורוב
יהודית אלקיים
מיכל אסיאס
תרצה חצב
אביבית עמר
עינת סמואל

פאנית
רעיסה פודלובה

מחסן תלבושות ואביזרים
אהובה ארז

צוות טכני
חנוך אברהם
רוני בקר
אריה לוצאטו
אלעד רחמים

מנהלי במה
יורם אלי
מוטי ברהום
משה הראל
אלי יוספי

מנהל טכני
אבי קובני

מח' סאונד ומולטימדיה
גיר רובין
יעקב אכודרהם
אייל פיש

מנהל מח' סאונד ומולטימדיה
אופיר ספיר

תאורה
שמעון זרחי
אבי זוהר
אלירן צדיק
גבי פרידריך

מנהל ומעצב תאורה
שמואל מור

מנהלי הצגה
שלמה לסרי
איציק קריספין

מנהל הפקות ותפעול
יואב מהרבני

ועדה אמנותית
גיר ארז, איה קפלן, רפי ניב,
שמוליק יפרח

מנהל אמנותי
רפי ניב

סמוכ"ל כספים ומינהל
אורן אהרוני

מנכ"ל ומנהל אמנותי
שמוליק יפרח

נותני חסויות ותורמים:
מכתשים-אגן בע"מ
כימיקלים לישראל בע"מ
מגנזיום ים המלח בע"מ
מפעלי ים המלח בע"מ
מפעלי תובלה בע"מ
קבוצת פורום
רותם אמפרט נגב בע"מ
תרכובות ברום בע"מ
קרן ריץ'
הקרן ע"ש דן וגלוריה שוסטרמן

Play by:
Stephen Temperley
Translated by:
Dori Parnes
Directed by:
Nir Erez
Stage and Costumes designed by:
Neta Haker
Music by:
Ran Bagno
Pianist and competitor:
Elad Adar
Vocal instructor:
Doki Atzmon
Lighting designed by:
Keren Grank
Choreography by:
Oz Morag

The Cast:

Rama Messinger
- Florence Foster Jenkins
Moli Shulman
- Cosme McMoon

The theatre is supported by:

 the Ministry of Culture and Sport

 Beer-Sheva Municipality

 The Negev Development Authority

41 Rager Bvd. Beer-Sheva, Israel
Tel: 972-8-6266444 www.b7t.co.il

Praise the Lord and
Pass the Ammunition

Serenata Mexicana

The bell song

Souvenir

Play by: Stephen Temperely

Translated by: Dori Parnes

Directed by: Nir Erez

Beer-Sheva
Theatre